

gerskab og værnepligt for personer med dobbelt statsborgerskab.

Intentionerne i konventionen er udtryk for den holdning til dobbelt statsborgerskab, der på tidspunktet for konventionens tilblivelse herskede i de fleste vesteuropæiske lande. Konventionens bestemmelser indeholder derfor en forpligtelse for de kontraherende stater til at begrænse tilfælde af dobbelt statsborgerskab.

– Europarådets konvention af 6. november 1997 om statsborgerret.

Konventionen samler, supplerer og udbygger de internationale konventioner om statsborgerret, der eksisterede på tidspunktet for konventionens tilblivelse, og har blandt andet til formål at fastsætte visse internationale principper og standarder på området. Konventionen fastslår som nogle af sine afgørende principper, at enhver har ret til at besidde statsborgerskab, at statsløshed skal undgås, og at ingen vilkårligt skal kunne fratages sin nationalitet.

Herudover fremgår det af konventionens artikel 14, at en kontraherende stat skal tillade, at børn, som ved fødslen automatisk har erhvervet statsborgerret i forskellige lande, bevarer denne, ligesom en kontraherende stat skal tillade sine statsborgere at være i besiddelse af fremmed statsborgerret, såfremt denne erhverves automatisk ved ægteskab.

Endvidere fremgår det, at konventionens bestemmelser ikke begrænser en kontraherende stats ret til i sin nationale lovgivning at bestemme, hvorvidt statsborgere, som erhverver eller er i besiddelse af statsborgerret i en anden stat, bevarer eller fortaber deres statsborgerret i den kontraherende stat, og hvorvidt erhvervelse eller bevarelse af statsborgerret er betinget af afkald på eller fortabelse af fremmed statsborgerret, jf. artikel 15.

Det følger endvidere af konventionens artikel 16, at en kontraherende stat ikke må gøre en persons erhvervelse eller bevarelse af statsborgerret betinget af, at vedkommende giver afkald på eller fortaber fremmed statsborgerret, såfremt afkald eller fortabelse ikke er mulig eller ikke med rimelighed kan påkræves.

Endelig fremgår det af konventionens artikel 17, stk. 1, at statsborgere, som bor i en kontraherende stat, og som har fremmed statsborgerret, i den kontraherende stat skal have samme rettigheder og forpligtelser som statens øvrige statsborgere. Denne bestemmelse vedrører dog efter

stk. 2 ikke folkerettens regler vedrørende diplomatisk eller konsulær beskyttelse, som en kontraherende stat yder en af sine statsborgere, der samtidigt har fremmed statsborgerret og ikke de kontraherende staters anvendelse af internationale privatretlige regler i tilfælde af dobbelt statsborgerret.

Det grundlæggende princip i dansk indfødsretslovgivning om at begrænse dobbelt statsborgerskab i videst muligt omfang er dermed i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser på området.

Såfremt Danmark på sigt skulle beslutte at tildele dobbelt statsborgerskab eller beslutte, at dobbelt statsborgerskab skal kunne forbeholdes bestemte landes statsborgere, herunder eksempelvis statsborgere fra de øvrige EU-lande, skal Danmark enten opsig hele Europarådets konvention af 6. maj 1963 om begrænsning af tilfælde af dobbelt statsborgerskab og værnepligt for personer med dobbelt statsborgerskab eller på baggrund af en særlig aftale mellem de kontraherende parter af 2. april 2007 opsig konventionens kapitel 1 om begrænsning i antallet af tilfælde af dobbelt statsborgerret.

Efter Europarådets konvention af 6. maj 1963 om begrænsning af tilfælde af dobbelt statsborgerskab og værnepligt for personer med dobbelt statsborgerskab er der i henhold til artikel 7, stk. 1, mulighed for, at en kontraherende stat i forbindelse med ratifikationen af konventionen kan erklære ikke at ville anvende de i konventionens kapitel 1 fastsatte bestemmelser (forbehold). Konventionens kapitel 1 vedrører spørgsmålet om begrænsning af dobbelt statsborgerskab.

Følgende lande har ratificeret konventionen: Belgien, Danmark, Frankrig, Holland, Irland, Italien, Luxembourg, Norge, Spanien, Storbritannien, Sverige og Østrig. Heraf har Belgien, Frankrig, Irland, Luxembourg, Spanien, Storbritannien og Sverige i forbindelse med ratifikationen taget forbehold for anvendelsen af konventionens kapitel 1.

Ved aftale af 2. april 2007 mellem de kontraherende stater og Europarådets generalsekretær er der åbnet mulighed for, at en kontraherende stat kan opsig konventionen delvist, dvs. at en stat kan vælge alene at opsig konventionens kapitel 1.

Tyskland valgte allerede i 2001 med virkning fra 2002 at opsig hele konventionen, da der